PID U0HSX00N10BB
Č. j. ÚOHS-22980/2026/162
Sp. zn. ÚOHS-R0087/2026/VZ
Datum, místo 3. 7. 2026, Brno

ROZHODNUTÍ PŘEDSEDY ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

Ve správním řízení o rozkladu doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dne 28. 5. 2026 navrhovatelem

- Polabská stavební CZ, s.r.o., IČO 26115875, se sídlem Oseček čp. 87, 289 41 Oseček, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci ze dne 21. 11. 2017 Mgr. Štěpánem Ciprýnem, LL.M., advokátem, ev. č. ČAK 16247, společníkem Advokátní kanceláře Ciprýn, Kiršner a partneři s.r.o., IČO 19972636, se sídlem Rumunská 1720/12, 120 00 Praha,

proti usnesení Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0307/2026/VZ, č. j. ÚOHS-17756/2026/500 ze dne 18. 5. 2026

vydanému ve správním řízení vedeném ve věci přezkoumání úkonů zadavatele

- obec Káraný, IČO 00510530, se sídlem Václavská 19, 250 75 Káraný,

učiněných při zadávání veřejné zakázky „KÁRANÝ – NOVOSTAVBA POŽÁRNÍ ZBROJNICE“ ve zjednodušeném podlimitním řízení zahájeném dne 19. 3. 2026 uveřejněním výzvy k podání nabídek ze dne 18. 3. 2026 na profilu zadavatele pod systémovým číslem P26V00001754,

jsem podle § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise, jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Usnesení Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-S0307/2026/VZ, č. j. ÚOHS-17756/2026/500 ze dne 18. 5. 2026 **p o t v r z u j i** a podaný rozklad **z a m í t á m**.

ODŮVODNĚNÍ

I. SPRÁVNÍ ŘÍZENÍ VEDENÉ ÚŘADEM PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

1. Úřad obdržel dne 29. 4. 2026 návrh navrhovatele na zahájení správního řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele učiněných v řízení pro zadání veřejné zakázky, čímž bylo podle § 249 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“, případně „zákon“) ve spojení s § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zahájeno správní řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele.

2. Návrh směřoval proti zadávacím podmínkám, konkrétně navrhovatel namítal nezákonnost požadavků na certifikáty ISO 9001, 14001 a 45001 a současně tvrdil, že odůvodnění těchto požadavků mělo být obsaženo v zadávací dokumentaci. Dále navrhovatel namítal neurčitost požadavku na možnost prokázání kvalifikace rovnocennými doklady.

II. NAPADENÉ USNESENÍ

3. Napadeným usnesením Úřad správní řízení podle § 257 písm. e) ZZVZ zastavil, neboť návrh navrhovatele nebyl doručen Úřadu a ve stejnopisu zadavateli ve lhůtě podle § 251 odst. 2 ZZVZ, tedy do 10 dnů ode dne 17. 4. 2026, kdy navrhovatel obdržel rozhodnutí, kterým jmenovaný zadavatel odmítl jeho námitky, tj. do dne 27. 4. 2026, nýbrž byl Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a zadavateli doručen až dne 29. 4. 2026.

4. V odůvodnění dále Úřad odkázal na § 211 odst. 9 ZZVZ, který představuje speciální právní úpravu (oproti zákonu č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů; dále jen „zákon o elektronických úkonech“) stanovení okamžiku doručení dokumentu při komunikaci prostřednictvím datové schránky, kdy je datová zpráva doručena již v okamžiku dodání do datové schránky adresáta. Toto ustanovení přitom nerozlišuje, zda je adresátem datové zprávy zadavatel či dodavatel.

III. ROZKLAD NAVRHOVATELE

5. Ze správního spisu vyplývá, že napadené usnesení bylo navrhovateli doručeno dne 20. 5. 2026. Rozklad, který Úřad obdržel dne 28. 5. 2026, tak byl podán v zákonné lhůtě.

Námitky rozkladu

6. V rozkladu navrhovatel uvádí, že napadené usnesení považuje za nezákonné, předčasné a současně odporující základním principům právní jistoty a ochrany procesních práv účastníků zadávacího řízení.

7. Dále tvrdí, že rozhodnutí o námitkách ze dne 17. 4. 2026 vykazovalo natolik zásadní nedostatky v oblasti výroku a poučení, že nebylo možné bez důvodných pochybností dovodit, jak bylo o námitkách rozhodnuto a kdy nastal počátek běhu prekluzivní lhůty podle § 251 odst. 2 ZZVZ.

8. Ačkoli ZZVZ explicitně nestanoví formální náležitosti rozhodnutí o námitkách v rozsahu správního řádu, je třeba dle navrhovatele při posouzení požadavků na určitost a srozumitelnost takového rozhodnutí vycházet alespoň z obecných principů vyjádřených v § 68 správního řádu. Podle § 68 odst. 1 správního řádu rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Předmětné rozhodnutí o námitkách však dle navrhovatele neobsahovalo standardní, jednoznačně oddělenou výrokovou část.

9. S ohledem na intenzitu následků marného uplynutí lhůty dle § 251 odst. 2 ZZVZ (spočívajících v definitivní ztrátě možnosti věcného přezkumu postupu zadavatele) je nezbytné trvat na tom, aby rozhodnutí zadavatele o námitkách splňovalo základní požadavky určitosti, srozumitelnosti a právní předvídatelnosti a nevzbuzovalo pochybnosti o tom, jak bylo o námitkách rozhodnuto a od jakého okamžiku počítá běh lhůty k podání návrhu.

10. Navrhovatel tvrdí, že pouhé poučení odkazem na zákonná ustanovení bez uvedení délky lhůty a počátku jejího běhu nepostačuje, neboť je v rozporu se základními požadavky právní jistoty

a transparentnosti. Navrhovatel nemůže nést negativní procesní důsledky vadného postupu zadavatele při formulaci rozhodnutí o námitkách.

11. Navrhovatel si je vědom, že ZZVZ otázku vadného poučení výslovně neupravuje, je ale třeba podpůrně vycházet ze základních zásad správního řízení vyjádřených ve správním řádu (§ 2 odst. 3 a 4 správního řádu) a z úpravy vadného poučení obdobně § 83 odst. 2 správního řádu.

12. Navrhovatel je proto přesvědčen, že za situace, kdy rozhodnutí o námitkách neobsahovalo jednoznačné a úplné poučení o běhu lhůty podle § 251 odst. 2 ZZVZ, nemohly vůči navrhovateli nastat účinky prekluze způsobem předpokládaným zákonem.

13. Úřad se v napadeném usnesení s těmito vadami nevypořádal a otázku materiální způsobilosti rozhodnutí vyvolat procesní účinky fakticky pominul.

14. Navrhovatel současně upozorňuje, že napadené usnesení znemožňuje věcný přezkum zadávacích podmínek, které jsou nepřiměřené a diskriminační.

Závěr rozkladu

15. Navrhovatel navrhuje, aby předseda Úřadu napadené usnesení zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Vyjádření zadavatele k rozkladu

16. Dne 5. 6. 2026 Úřad obdržel vyjádření zadavatele k rozkladu.

17. Dle zadavatele Úřad postupoval správně, když správní řízení zastavil, neboť při naplnění podmínek § 257 písm. e) ZZVZ nemá prostor pro věcné projednání návrhu. Stejný závěr odpovídá rozhodovací praxi.

18. Z rozhodnutí o námitkách je zřejmé, jak bylo o námitkách rozhodnuto a navrhovatel byl dostatečně poučen o možnosti podat návrh.

19. Zadavatel navrhuje, aby předseda Úřadu rozklad zamítl a napadené usnesení potvrdil.

IV. ŘÍZENÍ O ROZKLADU

20. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 správního řádu a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

21. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí, jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu, a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech byl podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumán soulad napadeného usnesení a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, jakož i správnost napadeného usnesení, ta však toliko v rozsahu námitek uplatněných v rozkladu, přičemž byl přijat následující závěr.

22. Úřad tím, že napadeným usnesením rozhodl tak, jak je v něm uvedeno, rozhodl správně a v souladu se zákonem. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí budou v podrobnostech rozvedeny důvody, proč nebylo přistoupeno ke změně ani ke zrušení napadeného usnesení.

V. K NÁMITKÁM ROZKLADU

23. Navrhovatel v rozkladu obsáhle rozebírá nedostatky rozhodnutí o námitkách, přičemž mu údajně z rozhodnutí o námitkách nebylo jasné, jak zadavatel o námitkách rozhodl a v jaké lhůtě mohl navrhovatel podat případný návrh na zahájení správního řízení. Jeho argumentaci však nelze přisvědčit. Předmětné rozhodnutí totiž obsahovalo všechny náležitosti, které § 245 ZZVZ vyžaduje stran výroku a poučení – zadavatel v něm uvedl, že námitky odmítá, a navrhovatele poučil o možnosti podat návrh.

24. Jak zadavatel rozhodl o námitkách (výrok), bylo zcela srozumitelné, když zadavatel konkrétně uvedl, že *„přezkoumal podané námitky v plném rozsahu a ve všech vzájemných souvislostech a po zhodnocení všech podkladů rozhodl, že námitky stěžovatele odmítá“*. Tento výrok byl navíc uveden v samostatném odstavci[1] a tučně zvýrazněn.[2]

25. Rozhodnutí rovněž obsahovalo v závěru[3] poučení o možnosti podat ve lhůtě podle § 251 odst. 2 ZZVZ návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele u Úřadu a o povinnosti doručit v téže lhůtě stejnopis návrhu zadavateli, přičemž odkaz na relevantní zákonné ustanovení lze shledat dostatečným, neboť z odkazovaného ustanovení lze snadno zjistit informaci o délce lhůty k podání opravného prostředku i o okamžiku počátku jejího běhu. Předmětné rozhodnutí tedy odpovídalo požadavkům dle § 6 a 245 ZZVZ a bylo způsobilé vyvolat materiální účinky.

26. Argumentace navrhovatele, že rozhodnutí zadavatele o námitkách nesplňuje požadavky kladené na rozhodnutí podle § 68 správního řádu, zejména pokud jde o existenci jednoznačné výrokové části a řádného poučení o opravném prostředku, a že tyto vady brání vzniku procesních účinků, zejména běhu lhůty dle § 251 odst. 2 ZZVZ, je zcela mylná. Předně je třeba uvést, že postup zadavatele při vyřizování námitek podle § 245 ZZVZ není správním řízením a rozhodnutí o námitkách není správním rozhodnutím (ve smyslu výkonu veřejné moci). Z toho plyne, že správní řád se na postup zadavatele nepoužije ani subsidiárně. ZZVZ obsahuje vlastní procesní úpravu vyřízení námitek (§ 245) a případné mezery vyplňuje prostřednictvím zásad podle § 6 ZZVZ, nikoli správním řádem. Argumentace navrhovatele, která bez dalšího přenáší požadavky § 68 správního řádu na rozhodnutí o námitkách, je proto nesprávná. Byť obsahuje zadávací řízení jisté veřejnoprávní prvky, stále jde o soukromoprávní vztah, resp. soukromoprávní kontraktační postup.

27. Rozhodnutí o námitkách je specifickým procesním úkonem zadavatele v rámci zadávacího řízení, jehož účelem je vytvořit prostor pro vyřešení věci mezi zadavatelem a dodavatelem právě bez nutnosti zásahu správního orgánu. Nejde o vrchnostenský individuální správní akt. U rozhodnutí o námitkách tedy nelze mechanicky vyžadovat strukturu rozhodnutí dle § 68 správního řádu, formální oddělení výroku a odůvodnění ve smyslu § 68 správního řádu nebo poučení v rozsahu náležitostí vyžadovaných správním řádem, neboť § 245 ZZVZ tyto požadavky nepřebírá. Pokud navrhovatel dovozuje analogii s § 83 správního řádu, kde jsou upraveny následky vadného poučení, pak je nutno konstatovat, že i tato úprava je explicitně vázána na správní řízení a nelze ji bez dalšího aplikovat na postup zadavatele podle ZZVZ.

28. Absence formálně oddělené výrokové části či detailního poučení v rozsahu správního řádu sama o sobě nezpůsobuje neúčinnost rozhodnutí ani nebrání běhu lhůty dle § 251 ZZVZ, pokud

[1] V rámci bodu 3 rozhodnutí o námitkách.

[2] Tentýž závěr (že námitky odmítá) zadavatel shrnul rovněž v bodu 16 rozhodnutí o námitkách.

[3] Bod 18.

je z rozhodnutí materiálně zřejmé, jak bylo o námitkách rozhodnuto. Ze stejných důvodů se nelze ztotožnit s argumentací navrhovatele, že při posouzení náležitostí rozhodnutí o námitkách je třeba podpůrně vycházet ze základních zásad správního řízení. Zadávací řízení není ovládáno zásadami správního řízení, nýbrž vlastními zásadami dle § 6 ZZVZ.

29. Přehlédl-li navrhovatel ustanovení § 211 odst. 9 zákona, dle kterého je při komunikaci prostřednictvím datové schránky písemnost doručena již okamžikem dodání do datové schránky adresáta, jde taková neznalost ZZVZ k jeho tíži. Ustanovení § 245 totiž obecně nevyžaduje, aby zadavatel poučoval stěžovatele o pravidlech doručování platných pro zadávací řízení. Nic na tom nemění ani ta skutečnost, že od doručení rozhodnutí o námitkách se odvíjí prekluzivní lhůta pro podání návrhu. Většina lhůt, které jsou dodavatelům v zadávacím řízení stanoveny, je totiž koncipována jako prekluzivní. Zákon přitom na žádném místě nevyžaduje, aby zadavatel poučoval dodavatele o pravidlech platných pro doručování souvisejících dokumentů. Neznalost těchto pravidel zkrátka dodavatele neomlouvá. Nutno dodat, že navrhovatel byl navíc již v námitkovém řízení zastoupen advokátem, který by s danými pravidly měl být obeznámen.

30. Úřad postupoval správně, když řízení zastavil, protože nebyly splněny podmínky řízení, když navrhovatel nedoručil návrh Úřadu ve lhůtě dle § 251 odst. 2 ZZVZ. Úřad správně odkázal na speciální úpravu doručování mezi zadavatelem a dodavatelem upravenou v § 211 odst. 9 ZZVZ, dle kterého je při komunikaci uskutečňované prostřednictvím datové schránky dokument doručen dodáním do datové schránky adresáta. Dále Úřad správně uvedl, že podle § 257 písm. e) zákona Úřad zahájené řízení usnesením zastaví, jestliže návrh nebyl doručen Úřadu a zadavateli ve lhůtách podle § 251 odst. 2 nebo 3 zákona nebo podle § 254 odst. 3 zákona.

31. Co se týče námitky navrhovatele, že Úřad tvrzené vady rozhodnutí o námitkách vůbec nevypořádával, pak je nutno konstatovat, že pokud navrhovatel zmíněné vady v návrhu netvrdil, nebyl dán důvod, proč by se jimi Úřad zabýval.

32. K námitce navrhovatele, že v důsledku zastavení správního řízení byl připraven o věcný přezkum zadávacích podmínek veřejné zakázky, které podle jeho názoru vykazují závažné indicie nezákonnosti, je třeba zdůraznit, že řízení o přezkoumání úkonů zadavatele je správním řízením sloužícím k ochraně navrhovatele, jehož zahájení i další průběh jsou však vázány na splnění zákonem stanovených procesních podmínek, včetně dodržení lhůt pro podání návrhu. Lhůta podle § 251 odst. 2 ZZVZ představuje lhůtu prekluzivní, jejímž marným uplynutím dochází k zániku práva na podání návrhu a současně i k zániku pravomoci Úřadu věc meritorně přezkoumat. Je tedy jen na navrhovateli, aby této lhůtě dostál, její nedodržení však nelze zhojit ani s ohledem na případnou (resp. tvrzenou) závažnost namítaných pochybení zadavatele. Skutečnost, že v důsledku nesplnění zákonných procesních podmínek nedošlo k meritornímu přezkumu, tak představuje pouze přímý důsledek procesního postupu navrhovatele, který zákonem stanovené lhůty nedodržel.

33. Lze rovněž připomenout, že smyslem zákonem upravených lhůt je zajistit rychlost a efektivitu zadávacích řízení a právní jistotu jejich účastníků. Připustit věcný přezkum i přes marné uplynutí prekluzivní lhůty by bylo v rozporu s těmito principy a znamenalo by popření kogentní právní úpravy.

VI. ZÁVĚR

34. Úřad postupoval v souladu se zákonem, když správní řízení zastavil z důvodu nedodržení lhůty podle § 251 odst. 2 ZZVZ. Námitky rozkladu nebyly shledány důvodnými, neboť rozhodnutí o námitkách bylo způsobilé vyvolat účinky běhu lhůty k podání návrhu a marné uplynutí této lhůty brání věcnému přezkumu.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1, ve spojení s § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále odvolat.

otisk úředního razítka

doc. JUDr. PhDr. Petr Mlsna, Ph.D.
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Adresát/i:

1. Mgr. Štěpán Ciprýn, LL.M., advokát, společník Advokátní kanceláře Ciprýn, Kiršner a partneři s.r.o., Rumunská 1720/12, 120 00 Praha
2. obec Káraný, Václavská 19, 250 75 Káraný

Vypraveno dne:
viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy